

1534

Plogués

(ALDC, IX, 2165. *Voldria que plogués*)

L'imperfet de subjuntiu del llat. vg. *PLŎVERE* (en comptes del llat. cl. *PLŬERE*), **PLOVISSET*, va donar en cat. *plovés*, mantingut en alguns parlars ribagorçans, *pllovesse* 93, 94 (var. *pllouesse* 108), amb *-e* analògica del present de subjuntiu (la *-v-*, articulada [v] o [β], es manté en altres formes verbals, com *plovía*, o en der., com *plovedor*, *plover*, *plovicar*). Deixant a part la palatalització de la *L* del grup *PL-*, que es pot seguir en el *PALDC*, II, mapa 122, es produeixen dos canvis importants, d'àrea àmplia: la forma velaritzada, *plogués* (var. *pllogués* 90, 102, 106, 115, 118; *plloguesse*, amb *-e* analògica del present de subjuntiu), i un canvi de desinència, *ploguera/ploguere* (var. *proguera* 157). Veg. mapa 1523.

La *-g-* de *plogués* és analògica del passat simple (ant. *ploch*; *plogué*, *ploga*, *-gue*, *-gui*) i presenta var. com l'alg. *proguessi* 85, amb *-i* analògica del present de subjuntiu, *plloigués* 89, amb palatalització de *-L-*, i *ploguís* 99, amb canvi a la tercera conjugació.

Alguns resultats en desacord amb l'estructura de l'enunciat (*podria* [*poria*] *ploure* 15, 88, *podia ploure* 150, *poder plourà* 29, *hauria de ploure* 30, 45, 73, 80, 81, 117, 143, *es fiqués* [o *posàs*] *a ploure* 143, 146, [*que*] *plogui* 52, 56, 72, 74, 84, 92, *plogue* 149, *pllogue* 118, [*que*] *plloigue* 89, [*que*] *ploga* 160, 166, 169, 172) s'han considerat "altres respostes".

Ploguera conté la desinència *-era* de l'antic plusquamperfet d'indicatiu que en llat. vg. va adquirir el valor de condicional i després d'imperfet de subjuntiu, que és el que es troba actualment en val. i part del sud del cat. nord-occ. Aquesta forma té *plogués* com a precedent, com recull algun lexicògraf (Fuster, 1827-1830).

Són formes normatives *plogués* (model *complagués*) des del *DOrt*, 1917; *ploguera* (model *beguera*), des de la *GIEC* (pàg. 285).

